

La pel·lícula de la meva vida

Antoni Figuera

De la mateix manera com William Saroyan parlava del «moment de la teva vida», del moment de la vida de cadascú, així també tots els aficionats al cine acostumen, en un moment o altre, a parlar de «la pel·lícula de la seva vida». Així que ¿quina ha estat la pel·lícula de «la meva» vida? Peluda qüestió, que pot dur-nos fàcilment a una mena de cul-de-sac, de carreró sense sortida. Perquè ¿qui és, en realitat, que l'ha de contestar? Si es tracta del cinèfil, podria oferir en ventall una sucosa col·lecció de títols, tots equiparables en la ment del cronista: que si *El gatopardo* de Visconti, o *Campanadas a mediahoche* de Welles; que si *Fresas salvajes* de Bergmana, o *El río* de Renoir; que si *Ser o no ser* de Lubitsch o *Tiempos modernos* de Chaplin, etc...

Si, al contrari, qui parla és el cinèfag convicte i confés, aquí sí que la llista de títols es conveteix en una professió de fe absolutament personal i inintercanviable (ja se sap que no hi ha dos cinèfags iguals, com tampoc hi ha dos rostres de dona completament idèntics pel cinèfag que ho sigui de veres: avantatges del poder de la mitificació sobre el de la desmitificació). I en aquest cas, dins la meva col·lecció particular de fetitxes tendrien cabuda a l'ensem: *Como un torrente* de Minelli i *Pánico en las calles* de Kazan; *Luces de la ciudad* de Chaplin i *Siempre hace buen tiempo* de Donen; *Psicosis* de Hitchcock i *La leyenda de la ciudad sin nombre* de Logan; *El tercer hombre* de Reed i *Retorno al pasado* de Tourneur; *My darling Clementine* de Ford i *El Dorado* de Hawks; *Besos robados* de Truffaut i *Mi noche con Maude* de Rohmer...

Tot això sense tenir en compte el fet que cinefília i cinefàgia, racionalitat i visceralitat, aproximació intel·lectual i aproximació sentimental al cine no necessàriament han de ser antagòniques. D'aquesta manera podríem confeccionar una hipotètica tercera llista assimilable a tots dos grups, on encaixarien títols com *Johnny Guitar* de Ray, *Cantando bajo la lluvia* de Donen; *Casablanca* de Curtiz; o bé *Blade Runner* de Ridley Scott, *Dublínenses* de Huston, etc...

A la vista d'això, ¿quina pel·lícula seria la de la meva vida? Si per Baudelaire la infància és l'única pàtria de l'home, per no trair la memòria (o l'oblit), de la meva diré que va ser: *Shane* (*Raíces profundas*) de Stevens. I les raons que em duen a justificar allò que no requereix cap justificació —l'amor en té prou amb el mateix— serien:

a) Els records més antics que conserv de la meva infantesa van indefectiblement lligats a les imatges d'aquest film. I al seu costat recuper els deus lares i penates

de la meva modesta biografia personal —domèstica i familiar— vinculada a l'estimació dels meus pares i a la seva passió —compartida per mi anys més tard— pels cines de barriada.

b) La fascinació —inexplicable aleshores, però inconscientment tatuada a sang i foc a la memòria— que em va produir «el sentiment de l'absència» del protagonista en la mirada desarmant de l'al·lot al final de la pel·lícula. I que en el fons no era res més que el presentiment encara ignorat de la mort. Sensació que vaig experimentar també com a lector els mateixos anys en submergir-me dins *El rossinyol* i *la rosa* d'Oscar Wilde.

c) Finalment, perquè cada nova visió del film al llarg del temps ha tengut en la meva memòria idèntic impacte al de la magdalena proustiana. I aquest gust entre àcid i amarg, per un costat, i nostàlgic i malencònic, per l'altre, em segueix recordant una i mil vegades que, com afirmava Gil de Biedma, «envejecer, morir es el único argumento de la obra».

